

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят з год. 5-й пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника. — Експедиция місцева в Агенції Ляндовского в пассажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженя. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня авичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надслани» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні денесеня по 15 кр. від стрічки.

Політики чи агітатори.

Про адресу Русинів до цісаря заговорила вся польська праса і без виїмки, як мож було сподівати ся, заняла супротив неї неприхильне становиско. «Дѣло», реґіструючи голоси польских дневників, робить нам честь, що дає перше місце. Але той блазеньско-наївний спосіб, в який старає ся перекрутити і осмішити наші слова, зовсім не робить чести «Дѣлу». В дотичній статі з дня 22. с. м. заповідає на початку, що на поважну бесіду буде відповідати поважно, а відтак звичаєм весельчаків робить ріжні скоки та перевerti. Говорить з дитинячою наївністю, що «сойм і ті, кого більшість соймова репрезентує, мають не до порівняня більшу силу, ніж Русини у власній хаті, а чомусь шлють таки адресу до цісаря і висказують в ній свої бажаня» — мовби не знало, яку підставу і яке значінє має адреса сойму, яко репрезентаційного тіла краю. Відтак мов справдішний весельчак запитує з навіреною міною: де ти вчитав, що «народовці» надіють ся на Німців, як москвофіли на Москалів? А деж ти, весельчаку, вчитав таке у москвофілів? Але з їх дїл видко се, так само як з твоїх! Дарма, що тепер примкнув одно око і мов не видиш тих, що посивіли у народній роботі, а беш ся з перехвалюванем в груди та вичисляєш свої заслуги. Над закладанем читалень, над освідомленем народа напрацювали ся і ті, котрих ти тепер відсуджуєш від чести «на макове зерно», і їм галицка Русь має багато до завдяки. Не лучиж разом з тою

працею свої геростратові подвиги на поли «консолідації», не узурпуї для себе назви «народовця» та не видвигаї перед очи народа якусь польско-руську консолідацію, против котрої ти мусиш бороти ся!

На кінци робить «Дѣло», звичаєм усіх весельчаків, чемний уклін перед нами і з примхою дитинячої веселости «констатує з щирою радостію, що «Руслан» вже з москвофільскої партії бачить тільки недобитки». Коли тобі з того така утіха, пощо ховаєш їх в своїй комедиянтській буді, пощо нашиваєш їх барви на свій чудацкий, консолідаційний убір? — Але в тій хвили нема як говорити поважно з тим чудовищем; скінчив кльови свої штуки і спустім за ним заслону.

Ми сказали, що в засаді ми не є противниками адреси. Ініціатори тої акції вибрали дуже догідну хвилю для відзиву Русинів. В пору, коли важить ся судьба держави, не завадило-б пригадати ся рішаючим сферам. В адресі звернено увагу на багато справедливих і пекучих потреб нашого народу. І те заставило нас віднести ся прихильно до адреси. Але попри здорове житє є в тій адресі багато кукілю. Красше виглядає таке заквітчане житє, але з него хісна не буде. З кукілю спече ся гіркий хлїб.

«Яко найважнійший постулят нашого народу — ставить адреса перед тронем Ёго Величества — бажанє автономії національної, яку в історичнім єго розвою, яко пильну потребу національну, мали на гадіі попередники Вашого Величества в своїй мудрій дбалости о наш нарід, коли в номінаційнім декреті для намістника Вацлава

Залеского з 2. серпня 1848 року було написано: Ёго Величество цісар Фердинанд уважав себе спонуканим заіменувати пана Залеского губернатором Галичини враз з Краківским округом і Буковиною, а губернатором Кракова, коли-б наступив поділ провінції на дві губернії. — Таке розділенє того, що не належить разом, причинило би ся не тільки до успішійшого розвою, але також до мирнійшого пожитя Поляків і Русинів, а вже-ж згода лежить не тільки в інтересі цілого краю тай держави, але она є також сердечним бажанєм іменно руского народу. Задоволенє і гаррад всіх народів Австрії, після нашого найглубшого пересвідченя, дасть ся лише в той спосіб осягнути, що, забезпечивши інтереси державні упорядкованим парламентом центральним і сильним а для всіх справедливим центральним правительством, надасть ся кождому народови право самому рішати о всіх своїх культурних і національних справах, з поминенєм всякого майоризованя одної народности другою. В сїм змислі звертаємо ся до Вашого цісарского і королівского Апостольского Величества і просимо в найглубшій покірности дати вселаскаво послух нашим бажаням».

Цілий сей уступ є для нас свідочством, що ініціаторам адреси не так ходило о успіх їх прошеня у Корони, як о викликанє ефекту між політично зле вихованим і хитким загалом галицких Русинів, о здобутє популярности для менерів тої революерої політики. Бо хоть адреса не принесє для Русинів жадного хісна з Відня, а тут в краю наварить квасного пива через

За батькову вину.

Святочне дідове оповіданє.

Написав *Олександр Катренко.*

(Дальше.)

Оттак знайшли ся добродїї і припекли їй Ромни. І не чужі, коли хочете, а свої-ж рідні, навіть брати, хай їм Грець таким братам. Своєю бійкою з Шведином добре підлабузилась наша Полтава до Москаля; так підлабузила ся, що краще їй куди. Не лишив ся їй він невдячним їй, що визволила його від загуби їй миттю з ласки своєї почав отто підпирати їй над всі. То-б то: дивіть ся їй знайте який, я до ваших перевертнів. Глядіть же їй на вуса мотайте, та їй собітев, коли хочете тогож, а інак... інак вже всі знали, доводилось коштувати як кому. Начинив він їй губернією, збудував в ній війскову школу їй дечого ще багато іншого. Одержала Полтава все те і почула ся не на аби яких силах і зараз же поперла: спиндючилась, задерла носа висче голови, закопилила губу, загордувала, дметь ся. Мов: люди добрі! тепер я не проста, панією зробилась! Не підступай ся близько до мене. І пішла панувати! Забула і сама себе з своїм славним минулим і всіх своїх. І чорт їй, мовляв, тепер не брат і відьма не сестра. Як пити дати — миттю обмосковчила ся вся. І як ведеть ся у таким випадку, переняла, гарних чи одно, а погані всі свого добродїя звичаї. Навчилась всьому що найпоганійшому і ото, не гаючи ся, нумо показувати себе на всі заставки. Нумо давити своїх же колись їй

і рідних, але вони не зовсім, бач, пішли поруч з нею по її гидкій стежці, то виходить вже їй найлютіїші стали вороги.

Спершу замулили їй Ромни їй хвать вона їх по московскому звичаю, за чесну козацьку чуприну. Видавай нам твоє добро, твою власну справу, твоє все, свій ярмарок! І відібрала, неправдою, силкома відняла. Добували Ромни ту славу довгими віками; більше тисячі років єї вони заробляли. Ще у другому віці по Роздві Христовому вони вже існували. Тоді вже згадують їх у грамотах князів. Он від куди іде їх та слава! Еге, а Полтава про те їх та одного дня обезславила. Що то як сила, та ще підперта неправдою! Але неправдою здобутє ніколи на користь не піде. Лихо зробленє другому ранійш чи пізнійш, а окошить ся на лиходієви-ж. Господь так, або інак а покарає. Так і тут скоїло ся: Де не взяв ся, перегода, що дужчий над Полтаву сусїда Харків їй придавив вже і їй. Та ще їй як притиснув! Віддячив їй за Ромни, як слід. Перевів той загарбаний ярмарок на Бог знає що. Плаче вона тепер з ним, скаржить ся, та ба: що заробила, голубонько, теї їдж. Так тобі їй треба. Еге, батьки, бач, накоїли, а дітям довело ся розплачувати ся. Не на вас, то на дітях ваших, покараю вас» — не даром сказано.

II.

Але я вже здаєть ся, вельми про інче забалакав ся. Час вже повернути ся їй до початого. Так і зробимо. Слухайте-ж! — сказав дід їй знов, нюхнувши табаки, повів далі:

Все на Божому свїтови, чи то людина, чи то інче що, на приклад: лісок який, байрачок,

річка, навіть друга їй все-ж все від самого найбільшого до самого найменшого, має своє власне імення. Був і наш шлях не без нього. Звав ся він великим, широким Роменським шляхом. Через віщо великим — казав вже. Роменським же, саме, тямте, — через Ромни. Отож і ми так його будемо згадувати. Як Дніпро має свої гілки, менші річки, котрі в нього вливають ся так і шлях Роменський мав свої дороги їй шляшки, над котрими він панував. Через те що-б і відкіля-б їй ким би і якими-б дорогами не везлось, а швидко, чи не швидко, все опинялось на ньому і ним вже прямувало до своєї мети, до Ромен. Далеко ще до Ілї, задалегідь, місяців за кілька людніли, оживляли са всі дороги. Роменський же шлях гатом загачував ся тими чумацькими валками і кінними підводами з поклажою на них горою. Треба сказати, що зелізниць тих ще тоді їй не нахтіло, їй не подихало ще ними. І у сві не снили ся вони нікому. Навіть як би почав хто розказувати, що таке буде колись, то такий їй божевільним би всім здав ся, не то що; ніхто їй слухати-б його не схотів. Еге, все-ж, що не везло ся, то як з московского боку, Москалями кінними повозками, покритими задля захисту від дощу роґіжками; коли-ж з інчих боків, то більш нашими чумаками, воловими валками, з возами накритими осмоляними ряднами, або товетими шкурами. Як крига у половідь по Дніпрови, так по роменському шляхови кілька місяців від ранку їй до другого без кінця виткою, невпинно тягли ся хури. Не розминути ся, не обминути їх. Пани, купці їй такі інчі мусїли задля себе обїк шляху, по обидва його боки, ще шляшки робити. От

свій ненависний і провокуючий тон супротив польської народности, то все таки аранжери тої адреси будуть уходити за смілих подвижників в народнім ділі, ай жертви непоборимої сили і — «моральна побіда» лишиться по їх стороні.

Хто просить за богато, той наражає ся на те, що нічо не дістане. Се повинні були собі сказати ті політики, що заходили ся коло адреси, і виступити з трохи скромнішими бажаннями. Не знаємо, чи по поділі Галичини наступило-б ельдорадо для Русинів по мысли адресовичів, бо ще і тоді польський елемент становив би знатну силу в тій часті краю. Найкрасше можна представити собі долю Русинів під покровом Австрії, щоби всі часті рускої землі, і з тамтої сторони Бескиду від Угорщини і по тій стороні долі Прутом і Черемошем від Буковини, злучені в одну цілість, зажили питомим, народним житєм. Але чи таке бажанє може хто вносити до політики, хоть найшли би ся такі самі аргументи реальної потреби і такі самі історичні підстави, які наводить адреса для поділу Галичини? Не стало відваги навіть аранжерам адреси піднести такого постуляту, — але не з огляду на користь народну, бо-ж таке полученє руских земель охоронило би їх від мадяризації та румунізації, тільки з огляду на популярність у своїх політичних приклонників. Тоді вже і вони пізнали би, що се не політика а агітація, котра придумує щораз нові, звінкі кличі, щоби лише удержати в гурті своїх прихильників, без огляду на свою ціль, популярність, а провідники їх се не політики, а прості агітатори.

Вісти політичні.

Так вже завтра розпочнуть ся переговори в Будапешті. Возьмуть в них участь міністри обох половин держави, а справи, над якими будуть радити, дотикають дуже важних питань для обох половин держави. На якій підставі опруть ся ті наради, яке становище займе кожде правительство, поки-що не знати на певно. Ріжні голоси праси силують ся на перегін подати бо-дай щось, що має за собою хоть трохи правдоподібности, толкують і заключають ріжно, але всі вижидають в непевности завтрішнього дня,

через що він й широким звав ся. — Всі шляхи, а наш і подавно, як болячками, туди й сюди були обтикані заїздними дворами й коршмами. Десять верств минеш й коршма тобі, двадцять приїдеш і на заїздний двір наткнеш ся. Воно і повинно було бути їм там, бо треба-ж де й самому подорожному перехватити, й свого червяка заморити і худобу нагодувати, на силах підкріпити. Коршми ті були такі-ж і тоді, які ось ще й тепер денде вони єсть; де зеліниць ще немає, по яким глухим куткам позоставили ся. А про те може ті старосвітські й кращі були, не такі калні, як сї жидівські.

А що то за заїздні двори? Перевели ся вже вони тепер; нема їх давно й сліду; відбули своє, віджили. Не вздрите ви їх вже ніколи ніде то хоч розкажу вам, щоб знали. То були не що иньше, як ледві не ті-ж кріпости. Як ото колись за далекі часи Татарщини, а незапам'ятні інчої ріжної незлічної поганщини предки наші будували задля оборони своєї від них городища, кріпости маленькі, — такі були й ті двори. Виводив ся гарний, просторий на два поверхи будинок. Виходив він причілком, а іноді цілою стінкою до шляху. З заду його чимала міщина, у ширш і у вздовж гонів в тридцять, або й більш, обносила ся міцним і високим дубовим частоколом. На ньому густо набивали ся товсті, високі і острі зелізні гачки, щоб, бач, нікому, а ніяким робом не можна-б було й перелізти. З обидвох боків біля частоколу з надвірного боку тулила ся повітки. Під повітками ясла, а біля них ще й товсті зелізні ланцюги з замками прикуті. Постанови волів там, чи коня, ще й за ногу його ланцюгом зачепи, та й замки, безпечнійше буде. Воріт мав такий двір двоє сквонних. По всяк час, і денно й нічно були вони на запорі. Коли-ж і відмикали ся, то тільки на оду хвилину, тоді як треба було кого випустити,

котрий має стати початком кінця теперішнього переселення. Органи всіх партій зазначають згідно, що зі сторони Австрії тільки одна підстава може бути принята у будапештєнських переговорах: підстава беззглядної єдности і спільности митового округу, щоби забезпечити Австрії великодержавне становище. З другої сторони стараня австрійських міністрів мусять запобічи дальшому закиданю тягарів на австрійське населенє зі сторони Угорщини.

Наперекір тому доносить одна віденська газета, що клерикали мали розвинути велику агітацію разом з антисемітами і полудневими Славянами, щоби дуалізм австро-угорський знищити, а завести федералістичний устрій Австрії. Брат молодоческого посла Дика мав їздити навіть в тій цілі до Білгороду, а опісля на Угорщину, щоби прилучити Словаків і Русинів до спільної акції зі Словінцями. Ся вістка видаєсь дуже неправдоподібною. Особливо-ж згадка про угорських Русинів є неімовірною, бо вони мов-би не жили політично і на них ніхто не може числити.

В Галичині є ся вістка повиною. Про таку агітацію не чувати тут нічого. Хотий оноді застановляла ся одна польска часопись над евентуальностию розділу держави і прийшла до переконаня, що такий розділ і відграниченє митових округів вийшло би Галичині тільки на здоровлє. Угорщина зачалаб тоді, хоронячи свій промисл, накладати мита на австрійські продукти, іменно шклянні, керамічні, зелізни та галантерійні, а се вийшло би на шкоду промислови західно-австрійських країв. Галичині, як краєви без розвиненого промислу, ті мита не зашкодилиб нічим. Навпаки Австрія, наложила-б мито на рільнічі продукти угорські, як збіже, муху, солонину, овочі і др., а се вийшло би на велику користь для Галичини, бо розброїло би її сильного конкурента на віденських та праских торгах.

Цісар Вільгельм робить приготвлєня до своєї подорожи до Палестини з властивим ему шумом. В численній світі поїде також кілька достойників протестантської церкви. Се викликало здивованє в католицькій світі, а декотрі газети європейські стали підсувати сій подорожи ту ціль, що розходить ся о протекторат Німеччини над Палестиною. Турецка газета Servet, орган двору султанського, так о тім пише: О протектораті німецьким над Палестиною нема і бесіди. Спори газет держав сусідних о чужий

або впусити. У одні з них виїздили, у другі вїздили. Так, кажу, по черзі вони й відчиняли ся. У будинок інак не можна було потрасти, як тільки не з середини двору. З шляху ніякого ходу у нього не було. Хоч, кажу, іноді і виходила туди одна стінка, але найбільше вона була глуха. Як-же трапляли ся вікна, то звичайно вони заслоцовали ся як у тюрмі, зелізними штабами. Покрівлю на будинках давали очеретяну, коли-ж де на якому і солом'яна трапляла ся, то добра, з гарного околота. У поверсі було богацько, іноді до десяти, гарно як на той час, убраних кімнат. Там перебувало панство. Низ великими, просторими сїнями розділяв ся на дві половини. Черша — хата з кімнатою належала задля мешканя самого господаря і його сім'ї, друга-ж — одна велика хата з пічою по середині, таким великим столом, що за нього сїдало чоловіка по пятьдесят у кунку і дубовими, широкими лавками навколо, біля стін, була задля простого, чорного люду. Там вони годували ся, там і вочували, лягаючи на тих широких лавках, а то й долі, як коли, як богацько назбираєть ся.

Той час був по шляхах вельми небезпечний. Злодійства, лиходійства, душегубства й іншого такого добра вадило ся більш ніж треба. Ще й досі старі, от як я, де його ставали ся, памятають, молодші-ж від батьків, дідів чували, розказують і показують байраки, балки і яруги вєлавлені тогочасними гіркими діями, де колись темними ночами засідали добрі молодці. Кажу, одному, та хоч і з товариством, але малим, шкода було й квапити ся їхати. Навряд щасливо чи й доїдеш. Саме-ж найліхійше поводило ся з боку Московщини. Непроїздеї, непроходимі, великі дрімучі муромські і інші московські ліси при підмозі лютих до свого кріпацтва бояр московських розплоджували найвелику силу злочих на двох ногах звірів. Відтіля вже вони і роз-

протекторат над Палестиною суть найліпшим доказом, що край сей треба конче лишити під верховною властїю Туреччини, котра через своє панованє над ним усуває евситуальні нові о него борби держав християнських. Цісар Вільгельм II. прибуває яко гість падишаха і більше нічого. А що власти турецкі будуть принимати его з надзвичайними почестями, виходить то з безінтересовности, яку німецька політика оказує супротив Туреччини і яку оказала недавно, відкликавши військо німецьке з Крети.

Ходить чутка, що цісар Гільгельм вернувши з Палестини зїде ся в перших днях надоліста з царем Николаєм на Кримі і побуде там через два дни.

Як ми доносили в телеграмах, Іспанія іменувала вже комісії для евакуації Куби і Порторіка. Але здаєсь, що Іспанці не так скоро опустять ті острови, бо зачувати, що Іспанія думає проволікати евакуацію Куби, позаяк в протоколі мировім сказано лиш, що в 10 днів по підписаню того протоколу має ся зібрати комісія для евакуації, але що-до самого речінця евакуації нема в протоколі ніякої постанови. Комісія мирова в Парижі розпочне свої роботи аж по закритю кортезів.

З Куби доносять, що там мимо застановленя кроків воєнних відділ іспанського війська напад недалеко Матанцас на повстанців і побив їх. В битві згинув також проводир повстанців Мачедо. Правительство американське має з тої причини внести енергічний протест. — До Сант-хаго прибув і обняв службу американський полк з Канзас, зложений з самих муринів.

Новинки.

— Стан урожаїв в Галичині, після Rolnik-a, є такий: Збір пшениці випав добре. В Сокальщині, Золочівщині і на полудневім Поділю зібрано 10—12 сотн., в иньших околицях 7—9—10 сотн. з морга. Середній збір можна прийняти на 8—9 сотн. Віска зібрано в многих околицях: Поділя і в Золочівщині 8—10 сотн., в Глинянщині навіть 12 сотн. з морга; найчастійший є збір 7—8 сотн., однак згід з Баража, Щирця і Галича подають ледво 4½—6 сотн. з морга. Збір ячменю випав найліпше на полудневім Поділю і на Покутю, де зібрани 7—9 сотн., в иньших околицях лише 4—6 сотн. По многих неурожайних літах рік біжучий видає ся, особливо при чудесній погоді, «як би з рож і золота.» Однак до найліпших років не належить. Побіч справді дуже добрих зборів не бракує також

сіпали ся й по одинцю і ватасками по усюди, по усій широкій землі білого царя. Не забували вони і Україну. Залюбки заходили і до нас й полювали на всі заставки. От від них то, коли хочете, і будували ся ті заїздні двори з такою як казав, обережністю.

Верствів за чотири, лічучи від царини, від нас, від нашої Писарівки стояв один з таких дворів. Стояв він як раз навпроти отієї високої могили, що й досі ще живе над шляхом. От про нього то і про володарів його я й намірив ся вам, коли ласка ваша, дещо розказати.

III.

Був той двір над всі двори двір. Більшого й красшого над нього не було у продовж всього шляху. Звав ся він Баба ми. Імення таке приложено йому через двох камяних божків. Ще тодішні старі люди було розказують, що то колись давно, як і християн на світі не було, жив тут поганський народ; так ото такі у нього були боги. Зліпить сам собі з глини, або витеше з каміня діда або бабу й вживає те за бога, молить ся до них. Еге, нерозумний якийсь був люд. От такі були й ті баби. Задержали ся аж он відкіля! Стояли вони на самій вершині тієї могили у роскішному, густому терникови. Нема вже давно їх. Наїхали з Харкова якісь пани, повиконували і забрали їх з собою. Кажуть буцім постановили у дворі якоїсь найвисшої школи задля памятки молодіжї.

Нема тепер і того тернового садка на могилі. Покористували ся і ним добрі люди, вирубали живими на дрова, куліш варити. Та що! і самий курган не той став. Надто поменчав, понизчав. Від коли вже орють його хлібороби. Як колись той терен зеленів, красував ся на ньому, так тепер виграють, хвилюють ся й пишавуть ся там золоті жито і пшениця. Тісно, бач, стало

Розклад їзди поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1898.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-європейського).

Table with train schedules for Lviv, including columns for 'До Львова' (To Lviv) and 'зі Львова' (From Lviv), listing train numbers, arrival/departure times, and station names.

ЗАМІТКА: Години нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейський різниця ся від часу львівського о 26 минут, а іменно: 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мин. часу львівського.

ЛЕВ НОВОСАД

(практикант віденський)

у Львові, ул. Круга ч. 7.

виконує мужеску, дамску і діточу обув, та кож чоботи з холявами для духовенства по як найприступнійших цінах

Рівнож приймає репарації кальшів. — З провінції вистане старий оказ на міру. 136 80—140

ГАРМОНІЮМ

до науки сьніву церковного виготовляє спеціально парова фабрика інструментів

Івана Сливинського

у Львові, ул. Коперника ч. 16. За порукою дає на рати. Пропшу жадати цінника.

Іван Сливинський фабрикант органів і гармоніюм 205 10—15 у Львові.

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ

Емілії Соколовскої

у Львові, Ринок ч. 29., І. п. приймає ласкаві замовлення і виконує їх густо-206 вно і по приступних цінах. 30-104

НАУКУ КРОЮ уділяє в осібних годинах. Замісцеві панночки приймає на помешканє.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство аскураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Превосв. Митроп. і Превосв. Еп. Ординариатам всіх 11-х епархій, обезпечє будинки, урядженє домашнє, скот, господарські знаряди, збіжє в зерні і соломі, сїво в стогах і будинках против шкід огневих.

„Днѣстеръ“ вступив в 6-тий рік своєї діяльности з збільшєніми фондами гваранційними, котрих стан з днем 31-го грудня 1897 виносить:

Фонд резервовий . 73.874 зр. 47 кр. Резерва премій . 52.269 „ 40 „ Фонд основний . 50.000 „ — „ 176.143 зр. 87 кр.

Виплачені шкоди до кінця 1897 року 430.100 зр. 42 кр. Тарифи „Днѣстра“ дуже умірковані, услїва обезпечєнь користні, а шкоди зліквідують ся безпоровочно. Поліси „Днѣстра“ приймає Банк краєвий при помочках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через „Днѣстеръ“ в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові, котре дає найкористнійші услїва, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квїти в рускїм язиці.

Товариство взаїмного кредиту „Днѣстеръ“, стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє помочки за сплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 лїт і приймає вкладки до опроцентованя від членів третих осіб по 4 1/2 %. Удїл членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і псжичку дістати може тільки член обезпечєний в „Днѣстрѣ“. Інф ормації уділяє Дирекция листовно.

Зголошеня о удїленє агенцій в окрєстностях і де нема близько агентів „Днѣстра“, приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“).

Важне для родичів!

Приїме ся одного або двох учеників на мешканє з удержанєм. Добра опіка запевнена. Адреса: Евстахій Данилюк у Львові, ринок ч. 40. П. поверх.

Молодий здібний помічник

торговельний приїме місце під приступними услївами у Львові або на провінції. Адрес: ул. Пекарська ч. 53. Лаврів В.

Магазин блатвних товарів Дамскої конфекції Близни

Антін Пізунський

у Львові, Академічна ч. 12.

поруцає великий виріб сезонних новостий, а також склад полотен, шертінгів, хусток, ручників, сервет, обрусів, пончїх, скарпеток. — Робїтня сукоп і швальня близни. Прїбки на жаланє засилає ся. Цїни як найприступнійші. 151 45—47

Новість! Новість!

„Дальновид“ (законно охоронений!)

Той дуже знаменито зладжений дальновид дає 10-кратнє побільшенє, яке лучає ся тільки при польових далековидях. Над подив великав дальновид! Всюди незмірні успіхи! Особливо в подорожах і на чрогульках і т. п. Одна проба перевисить всякі ожиданя. Цїна удивляючо низка лише 2-75 зр. (франко) в елегантїм етїюї. Вислає за надїсланєм готївки, (також марками) або за послїплатою

C. SCHOLZ, Wien, II, II. kleine Pfarrgasse 31.

Просїмо при замовленях покликати ся на нашу газету.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупнї:

Сьвітло церковне

впрест з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кїл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 лїтрах, а то Самороднє почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів вислає: КАВУ по 5 кїл. посилках почт. в цїні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко ВІНО в 5 кїл. барїлках по зр. 3-—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Іншї товари по умїрених цїнах. 75-?

Артист.-літературні Новини

виходять квижками величини 5—7 печатних листїв. Зміст: беллетристика і поезія, оргїнальня і перекладаня. Програма в заголовку: сльвійше —увзгляднюване артистичного викїнченя навіть найбільш тенденційних творїв, — артизм у змісті і формї.

Кн. I. В Щурат: „Мої Листи (поезїї)“. — Кн. II. Едґар По: Новелї (в перекладї Ів. Петрушевича).

Цїна квижки з персилкою: 1 кор.; оздобно оправної 2 кор.

Видавєць: М. Заячківський, Львів, улица Зиблікевича, число 34.

1000

тукот цїгаретових за 1 зр. поручає фабрика тукот

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

Львів, улица Галицька число 12.

Замавляючим 5.000 тукот разом опакованє і відсилка франко

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотиждєвник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цїлий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.